בס"ד

"הדף היומי לתולדותנו"

יום **ב**', **י"א** ב**תמוז** תשס"א (**2** ביולי)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

היום, **<u>י"א בתמוז</u>**, בשנת תרי"ח(1858-5618), **נחטף אדגארדו מורטארה, ילד בן 7 בידי אנשי משמר האפיפיור בעיר בולוניה שבאיטליה**, בנימוק שהוטבל לנצרות בידי המטפלת הנוצרית שלו. הוא הועבר למנזר ולא הוחזר עוד להוריו היהודים למרות הסערה הציבורית שעוררה הפרשה. המטפלת סיפרה בווידויה לכומר, שפעם אחת, בשעת מחלתו של הילד, היא הטבילה אותו בחשאי כדי להציל את נשמתו. הכומר הודיע את הדבר לשלטונות, ויצאה פקודה ליטול את הילד מן ההורים, כי על כן "נוצרי" הוא, ולחנך אותו על ברכי הדת הקאתולית, ר"ל. מזימה זו של הקלריקאלים נתפרסמה בעתונים, ובכל אירופה נשמעה זעקת התמרמרות.
מיחו יהודי איטליה בפיידמונט החפשית. רבני גרמניה שלחו לאפיפיור, פיוס התשיעי, אגרת מחאה. בלונדון נתכנסה אסיפת מחאה פומבית, ומשה מונטיפיורי נסע לרומא כדי לבקש מאת האפיפיור שהילד הרך יושב להוריו. ואפילו מלכים מידידי האפיפיור – נאפוליון השלישי ופראנץ יוסף – יעצו לו לעשות רצון דעת הקהל. אבל פיוס התשיעי הקשה את לבבו ולא שם לב לשום השתדלות. בפברואר 1859, כשנתיצבה לפניו משלחת מקהילת יהודי רומא הכפופה לו, שלא העיזה אפילו להשתדל בעניין מורטארה, התנפל עליה האפיפיור בחריפות וגידופים: "זהו האימון שלכם" – גער בהם – "שעשיתם אשתקד את כל אירופה כמרקחה בשביל עניין מורטארה! אתם יצקתם שמן לתוך המדורה, אתם לביתם את האש, אתם השאתם את מערכות העתונים. אבל שיכתבו העתונים מה שהם רוצים: אני שוחק לכולם!"
מזכיר הקהילה, שהאפיפיור כינהו "שוטה", התנצל בהכנעה והביע צערו שהעתונים הפריזו במעשה מורטארה למרות רצון יהודי רומא, ולבסוף פרץ המזכיר בבכי, אבל האפיפיור לא נתפייס. אחר-כך, כשנספחה בולוניה לסארדיניה, ניסו הורי הילד הגזול להשיבו בעזרת הממשלה החדשה, אבל הילד כבר נמצא ברומא ואי-אפשר היה להוציא את הגזלה מידי הכמרים הקאתוליים. הללו חינכו את אדגארדו מורטארה ברוח משטמה ליהדות, והדברים הגיעו לידי כך שכשבגר, הוא סירב לשוב לאמונת אבותיו ונשאר כל ימיו כומר מסית וקנאי.

[תאריכון/אלה תולדות ... 2000/ דברי ימי עם עולם]

§§§

<u>לקראת שבעה-עשר בתמוז (**יום א' הקרוב**):</u>

חמישה דברים רעים אירעו בשבעה-עשר בתמוז:

נשתברו שני לוחות הברית הראשונים, ברדת משה רבינו מהר סיני וראה את עגל הזהב והמחולות;
בוטל קרבן התמיד מלהקריב בבית הראשון;
הובקעה העיר ירושלים בחורבן הבית השני;
שרף אפוסטומוס הרשע את התורה;
והועמד צלם בהיכל בבית המקדש.

גם בחורבן הבית הראשון, כאמור, הובקעה העיר בתמוז – בתשיעי בו – אך כיוון שאין להטריח את הציבור יותר מדי, אין קובעים שני ימי צום סמוכים זה לזה. במשך 70 שנות גלות בבל, יום זה צויין כיום תענית לישראל. משנבקעה העיר בזמן הבית השני, ביום

יום נעים, עם ציפיה לישועה!

למעוניינים לקבל את הדף, נא התקשרו לטל. 6432843 - 08 (מרדכי)

בס"ד

"הדף היומי לתולדותנו"

יום ב', י"א בתמוז תשס"א (2 ביולי)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

י"ז בתמוז, נקבע הזה האחרון (י"ז בתמוז) כתאריך לתענית ציבור משום 2 החורבנות גם יחד לפי שחורבן בית שני חמור לנו יותר. {ההמשך יבוא} [ספר התודעה]

יום נעים, עם ציפיה לישועה!

למעוניינים לקבל את הדף, נא התקשרו לטל. 6432843 - 08 (מרדכי)